

Jeg boede i Det Danske Instituts gæstelejlighed i Parthenonos 22 i april 2013. Da jeg ankom, duftede der af appelsintræernes blomster fra pladsen på hjørnet – jeg sad på min nytildelte altan og så op på Akropolis og en varm vind bar duften op forbi altanen. Appelsintræerne afblomstrede et par dage senere, og deres duft kom til at stå i kontrast til de indtryk, jeg fik gennem samtaler med mennesker rundt omkring i byen; økonomisk pressede taxachauffører, anspændte yogalærere, unge med og uden arbejde, en ældre kunstner og en ung digter uden tid til at skrive. Alle forventede, at noget inden for den nærmeste fremtid ville omstruktureres, og de holdt vejret i en form for venten, der både var forbundet med håb og med frygt. Athen er en kontrastfuld by, den er både-og, ikke enten-eller. Det må man forsøge at leve i og med, mens man opholder sig i byen.

Jeg brugte den første og den sidste uge på at besøge museer, gå omkring i byen og benytte mig af dens muligheder, og de to mellemliggende uger på at skabe en hverdag med tid til at læse, skrive, opdage nye aspekter og forfølge nye spor. Jeg havde den plan med opholdet, at jeg ville undersøge antikkens polykrome skulptur; altså det faktum at antik skulptur var bemalet i kraftige farver og stort set over det hele, også på huden. Jeg ville undersøge myten om den hvide marmor, skulpturenes nuværende stand og det tekniske arbejde, der ligger i at finde og bevare farverester på de gamle skulpturer. Det udgangspunkt sendte mig meget forskellige steder hen; i første omgang op på det nybyggede Akropolis museum, et helt vidunderligt museum, som indeholder kunstværker og kunsthåndværk fundet på og omkring Akropolis, og som for tiden viser en udstilling om farven på arkaisk skulptur. Jeg besøgte en Athen-baseret kunstner Lizzie Calligas og filmede hende, mens hun fortalte om en serie fotografier, hun har taget af Akropolismuseets kore-statuer under transporten fra det gamle til det nye museum. Jeg tog tre gange på det arkæologiske museum for at finde farverester og se en udstilling om et skib, der i antikken sank på vej til Rom lastet med græske marmor- og bronzeskulpturer, og som blev bjerget af Jacques Cousteau i den 20. århundrede; halvt vansirede og halvt velbevarede marmorkroppe (alt efter hvilke dele, der havde ligget i begravet, og hvilke, der havde været i kontakt med havet).

I de to mellemliggende uger blev min rutine meget lokal; om morgenen købte jeg en sandwich til 2 € i byens bedste bager, som ligger lige ved siden af gæstelejligheden, en flaske vand i kiosken og satte mig på min tildelte læseplads på Det nordiske bibliotek 50 meter længere henne ad gaden. Ved tolvtiden spiste jeg sandwichen på tagterrassen og drak kaffe. Om eftermiddagen gik jeg tilbage i lejligheden og læste videre i eftermiddags/aftensolen på altanen. Ved solnedgang gik jeg tur på Filopappou-højen. Athen er en god by at søge nye indtryk i, men instituttet (og biblioteket) tilbyder også en god mulighed for at etablere en hverdagsrutine, hvor man kan få ro til eget arbejde. I løbet af de 4 uger fik jeg læst (i) alle mine 18 kg medbragte bøger, filmet omkring 100 GB, skrevet starten på en science fiction roman, og gjort en række noter om overflade og farve.

Jeg indså efter kort tid, at Athen har langt mere at tilbyde, end hvad der kan nås på 4 uger, og jeg tænkte med det samme, at jeg måtte tilbage, og det kommer jeg forhåbentlig. Hvis jeg skulle gøre noget om, ville jeg have været tidligere ude med at søge om tilladelse til at filme i det nye Akropolis-museum, allerhelst skulle jeg have gjort det hjemmefra. Nu lykkedes det ikke. Til gengæld tog jeg på min sidste dag i byen ud til et marmorbrud nord for byen og blev rundvist og filmede der, hvor de skærer enorme blokke af marmor ud af klippen og deler dem i mindre og mindre stykker. Samtidig fik jeg set det rige kvarter omkring Kifisia, som står i skarp kontrast til nogle af områderne omkring Omonia.

Jeg vil gerne takke Det Danske Institut for at have tildelt mig opholdet, som har været særdeles frugtbar, inspirerende og horisontudvidende. Jeg sender også varme tanker til de søde og spændende medbeboere, jeg havde i perioden; Sian, Augusta, Bjørn og særligt Camma, med hvem jeg delte altan og mange gode oplevelser og snakke.